

RÓZA, HAŇA

a tajný život lesa

TEREZA KOPECKÁ

ILUSTROVAL: TOMÁŠ KOPECKÝ

Róza, Háňa a tajný život lesa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Kopecká
Róza, Háňa a tajný život lesa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Róza, Háňa a tajný život lesa

Tereza Kopecká

Ilustrace Tomáš Kopecký

Obsah

I. Lovci mamutů.....	9
II. Róza se těší do školy	15
III. Velké plány.....	21
IV. Na Jizerce	27
V. První výprava.....	35
VI. Lest na mámu.....	51
VII. Druhá výprava	59
VIII. Ach jo, další výprava!.....	69
IX. Záhadě na stopě.....	75
X. Útěk.....	83
XI. Vše je jak má být	95
XII. Začala škola	99

Jak nenechat mozek uklízet

Pokaždé, když se maminky zeptám na její dětství, většinou mi odpoví: „To je taková doba Haničko, že už si to nepamatuju.“ Zajímalo by mě například, jakou velikost bot měla maminka v deseti letech, kdy jí vypadl první zub, jak poprvé spadla z kola nebo jestli měla ráda párky plněné sýrem. Já bych si chtěla pamatovat úplně všechno. Třeba moje první žihadlo, které jsem dostala u babičky na zahradě, nebo všechny narozeninové dorty, které mi mamka upekla. Kdybych zapomněla, co jsem prožila, neměla bych žádné příběhy k vyprávění. Musela bych si něco vymýšlet a to mi jde těžko.

Moje mladší sestřička Róza si vymýšlí neustále! „Venku byla taková vos!“ křičí a ukazuje rukama délku bezmála půl metru. „Honila mě po zahradě asi hodinu!“ stěžuje si po pěti minutách venku. Máma tvrdí, že má bujnou fantazii. Já si myslím, že je spíš pěkně ukecaná.

„Zapomínání nepotřebných vzpomínek je běžné, mozek si dělá místo pro důležitější informace,“ omlouvá se mamka. Tak tedy dobrá. Jen ať si mozek uklízí jak chce, ale já staré vzpomínky vyhazovat nebudu! Proto mám v každém pokoji, v šuplících, skříňkách i na poličkách bloky a zapisuji si všechno, co prožiji.

I.

Lovci mamutů

Moje mamka často říká, že moc hezky vyprávím. Že mám na vyprávění talent. A někdy říká, že se moje pusa nezastaví, a jindy také řekne: „Haničko, běž chvíli vyprávět zase tatínkovi.“ To pak jdu a zatukám na tatkovy dveře. Můj tatínek totiž pracuje doma, má své doupě – tak tomu říká maminka – a tam sedí u počítače a kreslí. Když uslyší mé zatukání, řekne: „Dále.“ Někdy řekne: „Nó?“ Málokdy mlčí, a když pak zatukám znovu a znovu, ozve se: „No co je!“ To už vím, že má hodně práce a na mé vyprávění není vhodný čas. A tak když uslyším „No co je!“, vrátím se zpět k mamce do kuchyně, nebo kde se zrovna nachází, sednu si k ní se svým blokem a píši, co mě zrovna napadá.

Mamka říká, že by byla škoda všechny ty nápady honem odvyprávět, koupila mi proto blok, abych je mohla zapisovat. Prý tak vydrží navždy. To se mi líbí. Představuji si, že jednou, třeba

za tři sta let, najde můj blok nějaký člověk a bude z toho veliká sláva. Jako když nám tatínek vyprávěl o domě, ve kterém nedávno našli skrýš, do níž si lidé za války schovali své věci. Přijeli tam lidé z muzea a ti měli za úkol všechny věci prozkoumat. Bylo zajímavé vidět, jaké oblečení lidé před více než sedmdesáti lety nosili nebo jaké měli úhledné písmo. Schovali si nejen oblečení a dopisy, ale i noviny, mýdlo, fotografie, boty a spoustu dalších drobností. A tak si představuji, jak můj blok leží ve skleněné vitríně v muzeu a návštěvníci chodí okolo, nakukují do něj a říkají si: „Ó, vidíte, jak před třemi sty lety naši předci psali?“

Na první stránku svého bloku jsem tedy napsala své jméno: *Hana* a pod jméno, kolik mi je let: *deset*. Aby budoucí návštěvníci muzea věděli, kdo vlastně jsem. Také jsem napsala něco o své rodině a nakreslila obrázek: mamku, tatku, sebe, svoji sestřičku Rózu a psa Karlíka – v rámu, aby vypadal jako opravdový obraz.

Dost často se mě někdo ptá, co dělají moji rodiče. Pro mě je těžké to vysvětlit, protože tatínek pracuje doma a kreslí. Většinou si každý představí, že má doma obrovský stojan s plátnem, maluje na něj barvami a pak ty obrazy prodává v nějaké galerii za hodně moc peněz. Ale já vysvětluji, že kreslí na počítači různé stavby. Třeba mosty. A podle jeho obrázků, kterým tatka říká výkresy, pak ty stavby někdo doopravdy postaví. Jsem na tátu strašně pyšná, protože novou přístavbu naší školy vymyslel on. Je to jídelna, má krásné klenuté stropy a při obědě se cítím jako ten nejdůležitější člověk ve škole.

Moje mamka pomáhá dědečkovi v kanceláři, ale když mi skončí škola, vyzvedne mě a jdeme spolu domů. A tak říkám, že moje maminka je s námi doma. Je to pro mě jednodušší.

Mám také mladší sestřičku Rózu, je jí pět let a neustále se na něco ptá. Například včera se ptala mamky, proč jsme se narodily a kdy nás začala mít ráda. Mamka jí odpověděla, že děti se rodí z veliké lásky a že rodiče své děti milují dávno před tím, než se narodí. Rózu to zajímalo dál: „A jak jsi věděla, že se ti narodí tak hodné holčičky? Co kdyby se ti narodili zlobiví kluci?“ Maminka se začala smát a zeptala se zase ona Rózy, proč si myslí, že jsou kluci zlobiví. Róza jí odpověděla, že všichni kluci u nich ve školce děsně zlobí a že až ona bude mít děti, a že jich bude mít jedenáct, budou to samé holčičky!

Maminka jí vysvětlila, jak to s těmi kluky je: „Kluci přece nejsou zlobiví. Mají jen jiné zájmy než holčičky, rádi se perou, honí, hrají si na policisty a zloděje, potřebují být neustále v pohybu a holčičkám to může někdy připadat otravné. A je pravda, že při té hře na policisty do někoho třeba občas strčí.“

Róza si k tomu hned přidala: „Nebo někomu šlápnu na nohu, nabourají do něj odrážedlem, skočí mu v písku na ruku, a mami, Štěpán od nás ze školky jednou vrazil do Marušky v koupelně a Maruška si o umyvadlo rozsekla hlavu!“ A pak maminka řekla, že ne všichni kluci jsou tak hrrr, a já si to myslím také, protože u nás ve škole je hodně kluků, se kterými se kamarádím a hrrr nejsou.